

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HET HANS HEIMER PROJECT
(Een aparte kijk op de ziekte van Alzheimer)

toneelspel in 19 scènes

1880

door

Alex van Haecke

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2011
Nr.3042

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET HANS HEIMER PROJECT* op te voeren moet de naam van auteur *ALEX VAN HAECKE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2010/220/017
ISBN 978-90-385-11115

© 2010 Toneelfonds J. Janssens/Alex van Haecke
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 4 heren)

MARGOT FLAMAND, 70, theaterdiva

HANS HEIMER, onbepaalde leeftijd

GILLES ROEGIERS, 55, man van Margot en theaterregisseur

PATRICK/PAUL, 30 à 40, acteur, later therapeut

SOFIE/SOLANGE, 30 à 40, regie-assistente, later verpleegster

VINCENT/VICTOR, 40 à 50, acteur, later dokter

De acteur die Patrick/Paul speelt, speelt in de eerste scène de politiewoordvoerder, de actrice die Sofie/Solange speelt en de acteur die Vincent/Victor speelt, spelen in die scène journalisten.

DECOR

Het stuk speelt zich af op tal van lokaties die in het decor van een lege theaterbühne worden gesuggereerd door zoveel mogelijk dezelfde zetstukken (bankjes, eventueel een kleine tafel...) en vooral licht.

Accessoires worden vermeden of tot het uiterst noodzakelijke beperkt.

De overgangen van de scènes kunnen zichtbaar en daardoor vloeiend verlopen, de daarbij noodzakelijke changementen worden door de acteurs zelf uitgevoerd en ze kunnen ondersteund worden met een zich, divers gearrangeerd, herhalend muziekthema.

KORTE INHOUD

Margot Flamand is een 70-jarige topactrice die op het punt staat gevierd te worden voor haar 50-jarige carrière en dat met een theaterbewerking van de filmklassieker van Billy Wilder 'Sunset Boulevard'. waarin ze de rol van Norma Desmond zal spelen. Tijdens de repetities van die productie krijgt Margot in haar loge totaal onverwacht bezoek van het mysterieuze personage Hans Heimer. Hij stelt Margot voor aan zijn project mee te werken, namelijk het vereenvoudigen van het brein om op die manier opnieuw tot de essentie van de eenvoud te komen. Hans Heimer zegt daarbij ook dat Margot om dat te realiseren met hem een intense relatie moet aangaan. Voor de buitenwereld is het echter duidelijk dat Margot "bezoek heeft" van de sluipmoordenaar die de ziekte van Alzheimer is, maar ook dat er binnen in Margot een verbeten strijd woed tussen haar en haar ziekte.

Nota van de auteur :

SUNSET BOULEVARD EN HET HANS HEIMER PROJECT :

De krankzinnige en uiteindelijk fatale poging een onmogelijke illusie levendig te houden.

(“Mistige” muziek start. Het zaallicht fade. Een “ochtendlijke” belichting vooraan op het podium. We horen een nieuwsflash.)

RADIOSTEM : Graag even uw aandacht voor een pas binnengekomen bericht. Vanochtend vroeg werd het levenloze lichaam van de gevierde theateractrice Margot Flamand door een medewerker van het recreatiepark Sunrise aangetroffen in de vijver van het domein. De theaterwereld is met verstomming geslagen. De politie is volop bezig met het onderzoek naar de toedracht van de zaak.

Scène 1 – Oever van de vijver.

(Een man en een vrouw, journalisten, staan rug zaal te praten met een politiewoordvoerder.)

MAN : Gaat het om moord?

WOORDVOERDER : Dat zal het onderzoek uitwijzen.

VROUW : Of zelfmoord?

WOORDVOERDER : Ik kan u daarover niets zeggen. We moeten het onderzoek afwachten.

MAN : Naar het schijnt was ze de laatste tijd depressief?

WOORDVOERDER : Dat wordt allemaal onderzocht.

VROUW : Dit is toch de vijver van het domein van haar vader als ik me niet vergis?

WOORDVOERDER : Dit is de vijver van het recreatiepark Sunrise, mevrouw.

MAN : Akkoord, maar hier, ondermeer in de omgeving van en op deze vijver bracht ze toch haar jeugd door?

WOORDVOERDER : Dat lijkt me geen relevante vraag.

VROUW : Ook niet als het zou gaan om een familiedrama?

WOORDVOERDER : Nee, mevrouw.

MAN : Een afrekening misschien?

WOORDVOERDER : Dat lijkt ons totaal onwaarschijnlijk.

VROUW : Een symbolische daad, een signaal in een of andere richting?

WOORVOERDER : Dit is geen aflevering van een televisiereeks, mevrouw. Mag ik u vragen de resultaten van het onderzoek af te wachten. Meer heb ik op dit ogenblik niet te melden. *(Hij gaat weg.)*

(De muziek trekt op. Het licht fade. Iedereen gaat weg.)

Scène 2 – Theaterloge Margot.

(De muziek tempert, maar begeleidt de volgende scène. Margot in zwarte, satijnen onderjurk, zit een programmaboekje van de musicalversie van Sunset Boulevard te lezen. Hans Heimer volledig in het grijs, jas, broek, hemd, das en schoenen “verschijnt uit het niets” (licht komt langzaam op hem)).

HANS : Dag Margot...

MARGOT : *(Schrikt en kijkt naar Hans.)* Is me dat schrikken, zeg!

HANS : Dat is het altijd wanneer ik ergens voor het eerst kom.

MARGOT : Wie... heu...? *(Legt het programmaboekje op haar kaptafel.)*

HANS : Heimer... Hans Heimer...

MARGOT : En wat... heu...?

HANS : *(Negeert dat.)* Hoe is het met je?

MARGOT : Heu... goed... wat moe, maar voor de rest... *(Herpakt zich, staat recht.)*

Mag ik vragen wat u hier komt doen, want ik heb nu echt geen tijd, mijnheer... heu... sorry, ik ben uw naam even vergeten...

HANS : Heimer... Hans Heimer...

MARGOT : Juist... mijnheer Heimer... Duitse roots?

HANS : Ja, maar dat heeft verder geen enkel belang, want ik ben... wat je zou kunnen noemen... kosmopoliet.

MARGOT : Zozo... Bon. Luister, mijnheer... heu...

HANS : Heimer, Hans Heimer...

MARGOT : Whatever... ik heb nu echt geen tijd. We zijn volop bezig met...

(De stem van Sofie door de intercom.)

STEM SOFIE : Margot dringend op de scène gevraagd. Margot! Op de scene graag.

MARGOT : We zijn bezig, zoals u hoort, met de repetities van mijn jublieumproductie, een theaterbewerking van Sunset Boulevard van Billy Wilder. Ik speel daarin, uiteraard, Norma Desmond.

HANS : Treffend.

MARGOT : Hoezo?

HANS : Dat je voor Sunset Boulevard hebt gekozen.

MARGOT : Ja?

HANS : Norma Desmond... een uitgerangeerde filmster van de stomme film, die een comeback wil maken...

MARGOT : Uitgerangeerd? Comeback? Bedoelt u dat ik uitgerangeerd ben? Ik ben helemaal niet uitgerangeerd, integendeel zelfs! En ik maak ook helemaal geen comeback. Ik ben er nog steeds. En hoe!

HANS : Gesublimeerd geformuleerd dan, een theaterdiva, enigszins op haar retour, die wat eigennuttig gevierd wil worden.

MARGOT : Gaat u weg! Wie bent u eigenlijk?

HANS : Een fan.

MARGOT : Een fan? Een fan die zijn idool, of hoe moet ik dat zien, wat komt beledigen.

HANS : Dat van die fan is uiteindelijk de waarheid.

MARGOT : U gaat nu weg of ik ga gillen!

HANS : Geen probleem. We praten een andere keer wel verder.

MARGOT : Dat betwijfel ik ten zeerste.

HANS : Misschien zelfs eerder dan je denkt.

MARGOT : O ja?

HANS : Daar ben ik absoluut zeker van.

MARGOT : Dan kent u mij niet goed.

HANS : Toch wel.

MARGOT : Hoezo?

HANS : Vanwege mijn project.

MARGOT : (*Denigrerend.*) Project? Wat voor project?

HANS : Later, Margot, later.

MARGOT : Margot? Mevrouw Flamand zult u bedoelen. Ik ken u niet en ik weet niet wat u hier komt doen. Wie heeft u trouwens binnen gelaten?

HANS : Daar hebben we het allemaal later nog over, uitgebreid. Ik wil je nu niet langer ophouden. *(Hij gaat weg.)*

MARGOT : *(Roept hem na.)* Bent u journalist of zo?

HANS : *(Off.)* Laat ons het daar voorlopig maar op houden, ja.

(Het licht fade en de muziek trekt op. Margot gaat weg.)

Scène 3 – Podium theater.

(Patrick, de acteur die Joe Gillis speelt in Sunset Boulevard, staat te wachten. De muziek fade uit.)

GILLES : *(Vanuit de zaal.)* Waar blijft ze nu, verdomme! *(Hij roept.)* Margot! Margot, waar zit je?

(Margot komt het podium op gelopen.)

MARGOT : *(Vrolijk.)* Hier! *(Tegen de acteur.)* Hallo, Patrick!

GILLES : *(Intussen ook op het podium.)* Waar zat jij, zeg?

MARGOT : Sorry, Gilles schat, maar er stond plotseling een journalist in mijn loge.

GILLES : Wie?

MARGOT : O, ik ben zijn naam vergeten. Niet belangrijk. Leek me weer zo een aansteller van de tabloids, je weet wel. Wat doen we?

GILLES : Hoe, wat doen we? Scène 6 natuurlijk, daar waren we net voor de lunch toch gebleven en waarom ben je niet aangekleed?

MARGOT : *(Wat komisch.)* Niet aangekleed? *(“Showt” wat “gedurfd” haar onderjurk)* En dit dan? Je lievelingslingerie!

GILLES : Heb jij gedronken of zo?

MARGOT : *(Geeft hem een kus op de mond.)* Ja! Liefdeselexir! *(Ze lacht.)* Natuurlijk

niet, zotteke! (*Gaat naar het midden van het podium.*) Komaan! Scène 6!
Scène 6! Scène 6! (*Tegen Patrick.*) Hoe begint de 6 nu ook al weer, jongen?

GILLES : Ga je eerst aankleden. Vooruit!

MARGOT : Jaja! Mijnheer de commandant! (*Ze gaat weg.*)

GILLES : (*Roept tegen "iedereen" die het in het theater moet horen.*) Tien minuten pauze! (*Zachter tegen zichzelf.*) En we waren nog niet eens begonnen, verdomme! (*Tegen Patrick.*) Margot doet zo raar, vind je niet?

PATRICK : Ja... en om eerlijk te zijn, Gilles... (*Hij stukt.*)

GILLES : Ja?

PATRICK : Ik heb de indruk dat ze wat overspannen raakt door die rol. Gisteren zei ze me, terloops, toen ik na de repetitie nog even in haar loge goeiedag ging zeggen, dat ze zich afvroeg waarom ze voor haar jubileum per se die trut van een Norma Desmond moet spelen, een aftandse filmdiva die absoluut een comeback wil maken, terwijl ze zelf nog volop... enfin... je weet beter dan ik hoe ze over zichzelf denkt.

(*Gilles reageert lachend.*)

Ze zei dat ze veel liever hoofdverpleegster Ratched zou spelen in One Flew Over The Cuckoo's Nest of nog beter Blanche in A Streetcar Named Desire en dat jubilarissen traditioneel zelf hun jubileumstuk mogen kiezen.

GILLES : Meen je dat nu, Patrick? Ze heeft toch mogen kiezen. De directie ging zelfs akkoord, weliswaar na een, laat ons zeggen, vinnige discussie, dat ze zelf, uiteraard onder mijn supervisie, de bewerking van Sunset Boulevard mocht maken. Ze droomt al zolang van de rol van Norma Desmond. En daarbij, om Ratched, laat staan Blanche te spelen is ze nu toch veel te oud! Waar haalt ze dat nu zo opeens allemaal vandaan?

(*Patrick haalt zijn schouders op en gaat weg. Dan tegen Sofie, zijn assistente, die intussen ook vanuit de zaal op het podium is gekomen en ook wil weggaan.*)

Sofie, wacht eens even.

(Sofie komt terug.) Heb jij enig idee waarom Margot... Wist jij iets van een journalist?

SOFIE : Nee.

GILLES : Informeer eens bij Fabienne.

(Sofie gaat naar een binnenhuistelefoon aan de rand van het podium. Ze tikt een cijfer in.)

SOFIE : Fabienne? Sofie. Weet jij iets over een of andere journalist die Margot zou spreken?... Oké, bedankt. *(Ze legt in en gaat naar Gilles.)* Bij promotie weten ze van niets...

GILLES : *(Eerder bij zichzelf terwijl hij de zaal ingaat.)* Wat is dat nu weer allemaal?

SOFIE : Ik zal haar snel even gaan helpen.

(Sofie gaat weg. Het licht fade.)

Scène 4 – Loge Margot.

(Margot nog in de zwarte onderjurk heeft een tulband op haar hoofd en een sjaal om haar hals, beide uitgevoerd in een stof met luipaardmotief. Hans Heimer staat plotseling bij haar.)

MARGOT : Bent u hier nog? Ik had u toch gezegd weg te gaan? En hoe onbeschoft! Nooit geleerd van eerst te kloppen? Typisch paparazzi en tabloidjournalisten! En u ziet toch dat ik bezig ben me aan te kleden of niet?

HANS : Dat zie ik, Margot...

MARGOT : Mevrouw Flamand!

HANS : Weet je dat zeker?

MARGOT : Natuurlijk weet ik dat zeker! Of denkt u dat ik mijn eigen naam niet meer weet? Wat krijgen we nu?

HANS : Het begin van een intense relatie.

MARGOT : Pardon?

HANS : Dit is het begin van een intense relatie.

MARGOT : Een intense relatie? Waar heeft u het over?

HANS : Over mijn project.

(Er wordt geklopt. Hans Heimer trekt zich terug in het donker.)

MARGOT : Ja?

SOFIE : *(Off.)* Sofie, Margot...

MARGOT : Kom binnen, kind.

SOFIE : *(Komt bij haar.)* Zal ik je even helpen?

MARGOT : Ik kan mijn zonnebril nergens vinden. Wil je hem even zoeken? Ik dacht dat ik hem hier op mijn kaptafel had gelegd, maar...

HANS : *(Vanuit het donker.)* Voor Blanche ben je uiteraard niet jong genoeg meer, maar de rol van hoofdverpleegster Ratched zou je nog heel goed af gaan.

MARGOT : Gilles vindt van niet.

SOFIE : Wat vindt Gilles niet?

MARGOT : *(Betraapt.)* Hé? O... heu... Er was even sprake van een soort galadiner voor mijn jubileum, maar Gilles vindt dat dat er over is, dat dat iets is voor ministers en dat soort parasieten, dat zo'n galadiner eerder een galgenmaal is en niets met theater te maken heeft.

HANS : *(Lachend vanuit het donker.)* Dat is goed gevonden! Proficiat!

SOFIE : O... *(Ze vindt de zonnebril in een van Margots schoenen.)* Wat doet die in jouw schoen?

HANS : *(Vanuit het donker.)* Om hem niet te vergeten.

MARGOT : *(In kanon.)* Om hem niet te vergeten.

SOFIE : *(Kijkt Margot even nadenkend aan.)* Ja... jaja, dat is ook een manier natuurlijk... *(Ze geeft de bril aan Margot. Die zet hem op.)*

MARGOT : Hoe begint scène 6 ook alweer, Sofie?

SOFIE : Meen je dat nu, Margot?

MARGOT : Sorry, maar ik ben even de kluts kwijt, allemaal de schuld van die journalist.

SOFIE : Over welke journalist heb jij het eigenlijk?

MARGOT : Ineens stond die hier, de onbeschofterik, maar kom, trek het je niet aan.

Zeg het eens.

SOFIE : Wat?

MARGOT : Scène 6.

SOFIE : Norma heeft Joe in scène 5 gevraagd om mee naar haar slaapkamer te komen in de veronderstelling dat hij de begrafenisondernemer is die haar aap moet begraven.

MARGOT : Jajajajaja... Natuurlijk! Natuurlijk! Natuurlijk! Oké! Oké! Oké! Ik ben klaar!

(Het licht fade bij hen.)

Scène 5 – Podium theater.

(Vincent, de acteur die Max von Mayerling speelt in Sunset Boulevard, staat klaar voor de repetitie.)

GILLES : *(Vanuit de zaal.)* We enchaineren scène 5 met scène 6. Iedereen klaar?

(Het werklicht gaat over in de specifieke belichting van de scène uit Sunset Boulevard.)

Doe maar!

VINCENT/MAX : Kom binnen.

(Patrick komt op vanuit de coulissen.)

Voeten vegen!

(Patrick doet dat.)

U bent er helemaal niet op gekleed.

PATRICK/JOE : Waarop? Ik denk dat u beter eerst even naar mij luistert.

VINCENT/MAX : Mevrouw wacht.

PATRICK/JOE : Op mij?

VINCENT/MAX : Als ik u moet helpen met de doodskist, roept u me maar. *(Af.)*

PATRICK/JOE : De doodskist?

MARGOT/NORMA : *(Op in een zwarte zijden kamerjas en met tulband en zonnebril.)*

Ik heb hem op mijn massagetafel gelegd vlak voor de open haard. Hij hield van vuur en hij pookte er graag in met een stok.

PATRICK/JOE : *(Lachend.)* Wie?

MARGOT/NORMA : Mijn chimpansee.

(Reactie Patrick/Joe.)

Ik ben van gedacht veranderd. We begraven hem in de tuin. Of is dat bij wet verboden?

PATRICK/JOE : Ik denk van wel.

MARGOT/NORMA : Kan me niks schelen. Ik wil een witte doodskist met zijde binnenin. Witte zijde. Of... roze. Of nee... rode! En dan nog liefst vuurrode. Hoeveel gaat me dat kosten? Ik verwittig je, jeune homme, de prijs niet opvoeren omdat ik rijk ben, oké.

PATRICK/JOE : Ik denk dat u de verkeerde voor heeft, mevrouw. Ik heb problemen met mijn auto en daarom ben ik uw oprijlaan opgereden. Ik dacht dat dit huis leeg stond.

MARGOT/NORMA : Ga weg!

PATRICK/JOE : Het spijt me dat u uw vriend verloren heeft, maar ik denk niet dat rood de juiste kleur is.

MARGOT/NORMA : Buiten!!

PATRICK/JOE : Jaja... maar wacht eens even... Heb ik u al eens niet eerder gezien?

MARGOT/NORMA : *(Razend.)* Of moet ik mijn butler roepen?

PATRICK/JOE : Nu herken ik u. U bent Norma Desmond. U was vroeger een grote filmster.

MARGOT/NORMA : Ik ben nog steeds een grote filmster! Het zijn de films die gedegenereerd zijn!

PATRICK/JOE : (*Droog-komisch.*) Zie je wel, ik wist dat er iets mis was met de film.

MARGOT/NORMA : De film is dood, mijnheer! Er was een tijd dat de film alleen maar de ogen van de wereld naar zich toezoog, maar dat was niet goed genoeg! Nu willen ze ook nog de oren van de wereld voor zich opeisen en daardoor gaan nu de grote bekken open en wat komt eruit, blabla, blabla en blabla! En in één moeite verguisden ze de idolen, de Fairbanksen, de Chaplins en de Valentino's! En wie kregen we in de plaats? Een stelletje niemendallen! Een vijver vol karakterloze, nietige, in het ledige kwakende kikkers!

PATRICK/JOE : U bent bedankt. Ik laat hen namelijk kwaken.

MARGOT/NORMA : U gaat me toch niet vertellen dat u scenarist bent?

PATRICK/JOE : Inderdaad.

MARGOT/NORMA : Zozo... dat is nog eens goed nieuws... Ik bedoel... ik bedoel... (*Uit haar rol, kijkt in de zaal, een hand aan haar voorhoofd vanwege het licht, richting Sofie.*) ... dat ik het niet meer weet... Wat voor onzin kraamt dat mens hier ook weer uit, Sofie?

SOFIE : (*Vanuit de zaal. Droog.*) U heeft een snoer van woorden verzonnen en er de filmindustrie mee gewurgd.

MARGOT : (*Idem richting Sofie.*) Meen je dat? Waar halen ze het vandaan!

GILLES : (*Vanuit de zaal.*) Hoe ze? Je hebt dat snoer anders wel rond je eigen hals gelegd, Margot. We spelen jouw bewerking van Sunset Boulevard, remember!

MARGOT : Schrappen die bullshit!

PATRICK : How, how, how! En mijn lach dan, want op die repliek moet ik reageren met : "Sht... niet zo luid of u maakt uw aap nog wakker". En dan roep jij opnieuw "Buiten!" En dan heb ik weer een lach met : "De volgende keer kom ik terug met mijn poëzie voor een handtekening of met een bak mortel voor uw voetafdrukken."

VINCENT : (*Intussen vanuit de coulissen op het podium.*) Jouw lach? Denk je dat ze daarmee gaan lachen?

PATRICK : Bij de lezing heb jij er toch ook mee gelachen.

VINCENT : Vanwege pure irritatie, vanwege bullshit.

(Vincent en Patrick gaan nog wat discussiërend de zaal in en weg.)

GILLES : *(Intussen samen met Sofie op het podium. Tegen Margot.)* Die scène is altijd al heel goed gegaan. Ik begrijp niet waarom je er nu opeens last mee hebt. Ik heb de indruk dat je vandaag niet bijzonder goed geconcentreerd bent, hé Margot. Wat scheelt er?

MARGOT : Niks! Of... misschien toch... die... die journalist...

GILLES : Wie was dat eigenlijk?

MARGOT : Toen ik me ging aankleden stond hij me op te wachten in mijn loge.

GILLES : Weet je wat, schat, ga maar een uurtje rusten. Wij kunnen zonder jou wel even verder. Scènes genoeg... zonder jou.

MARGOT : *(Gaat wat suffig weg.)* Ja, oké... ik... heu... ga wat liggen...

(Het licht fade.)

Scène 6 – Onbepaalde plaats.

(Margot heeft haar zonnebril op haar voorhoofd gezet. Hans Heimer komt bij haar.)

MARGOT : Gaat u mij blijven achtervolgen?

HANS : Ja.

MARGOT : Ja?

HANS : Ik heb een voorstel.

MARGOT : Die intense relatie? U weet toch dat ik getrouwd ben? En dan nog met iemand als Gilles.

HANS : Natuurlijk.

MARGOT : Dus...

HANS : Die intense relatie hoort bij mijn project.

MARGOT : Als ik nu gil, staat er hier binnen de vijf seconden een stel kleerkasten van techniekers...

HANS : En dan?

MARGOT : Hoe “en dan”?

HANS : Ze zullen zich bezorgd afvragen waarom je gilde.

MARGOT : (*Lachend.*) Omdat u me lastig valt, enfin!

HANS : Ze zullen me niet zien.

MARGOT : Nee?

HANS : En bovendien, tegen de tijd dat ze hier zijn, ben ik al lang verdwenen.

MARGOT : U komt dit theater niet uit voor ze er de politie hebben bij gehaald. Eens proberen?

(Margot wil beginnen gillen, maar Hans steekt zijn hand op en Margot blijft geschrokken en in de war met open mond naar hem staan kijken.)

HANS : Laat ik je rustig mijn project even uitleggen. Daarna zien we wel.

(Margot doet haar mond dicht.)

Goed zo. Mijn project, dat simpelweg “Het Hans Heimer Project” heet, bestaat erin de mens terug naar de oorspronkelijke fase van zijn bestaan te leiden, met als doel de verwarrende complexiteit van de fase waarin de mens zich nu bevindt te herleiden tot de rustgevende eenvoud van weleer. Dat klinkt misschien wat academisch en bombastisch, maar het komt er op neer dat ik wil proberen de mens, via een fysisch én een psychisch proces, van de actuele fase van de alles overwoekerende neerslachtigheid van het volwassen-zijn terug te brengen naar de historisch zuivere, eenduidige, vreugdevolle fase van het kind-zijn. (*Een pauze. Hij kijkt Margot, die in een soort trance lijkt, aan.*) En om dat project op te zetten doe ik een beroep op mensen zoals jij, Margot. Mensen met verbeelding, met inlevingsvermogen, acteurs en actrices met andere woorden.

MARGOT : En... heu... hoe... heu...

HANS : In feite gaat het vanzelf. Het heeft iets van het vereenvoudigen van de breuken, weet je nog? Het vierde studiejaar van de lagere school? Een bord vol onwaarschijnlijk idioot gerangschikte cijfers. Gehelen met daarnaast de meest

waanzinnige breuken die via een eindeloze reeks vereenvoudigingen met elkaar opgeteld en afgetrokken moesten worden met uiteindelijk als krankzinnig resultaat nul of één.

MARGOT : Dat deed ik graag, ik was daar zeer goed in. En snel. Altijd ver voor de anderen klaar. Ik las die gerangschikte cijfers als een muziekpartituur. Ik stak na twee minuten mijn vinger al op, maar mocht pas een kwartier later, wanneer de anderen zogenaamd de oplossing hadden gevonden, de uitkomst zeggen. (*Zelacht wat vreemd nostalgisch.*)

HANS : De mens heeft gaandeweg tal van die waanzinnige breukconstructies gecreëerd en mijn bedoeling is die stelselmatig te vereenvoudigen met als resultaat het opnieuw installeren van de essentie.

MARGOT : U bent dus geen journalist, maar dokter, neuroloog of zo?

HANS : Zelfs dat niet. Ik ben gewoon wie ik ben. Een gegeven op zich, een fenomeen eigenlijk, met een missie, mijn project. En je mag ophouden met dat “u”.

MARGOT : En hoe gaat u... ga je dat project...

HANS : Het is de bedoeling gaandeweg, in snel op elkaar volgende fases, de breuken te vereenvoudigen door ze eenvoudigweg te deleten.

MARGOT : Dat is wel erg simpel en vooral gemakzuchtig. Dat kan iedereen.

HANS : Alleen wie daarvoor geschikt is. Uitverkoren, zeg maar.

MARGOT : En ik ben volgens jou...

HANS : ... uitverkoren, inderdaad.

MARGOT : Om aan dat project mee te werken?

HANS : Zo is dat.

MARGOT : Hoe?

HANS : We gaan beginnen met je harde schijf, je geheugen zeg maar, te zuiveren.

MARGOT : Mijn geheugen zuiveren? Waarvan?

HANS : Van het overbodige, van hetgeen je al jaren stoort en hinderlijk achtervolgt, met andere woorden van hetgeen bij jou ooit breuken heeft veroorzaakt, van trauma's.

MARGOT : Trauma's? Welke trauma's?

HANS : Gabriëlle bijvoorbeeld.

MARGOT : Waar begin jij nu over?